

Айгүл: Балалык жана Үмүт

by Жазира Жаныбековна

Айгүл жаш кезинде, жазгы талаада күлгөн бойдон чуркап жүрдү. Күндүн нурлары анын чачына тийип, шаңдуу оюнга үндөдү. Анын көздөрүндө жарык жана чексиз бакыт жаркырап турду.

Айгүлдүн апасы аны кучактап, жылуу сөздөрүн айтып жатты. Апасы Айгүлдүн чачын сылап, ага дүйнөдөгү эң чоң сүйүүнү көрсөттү. Айгүл апасынын кучагында коопсуз сизди.

Күндөрдүн биринде апасы ооруп калды. Айгүл апасынын жанынан чыкпай, ага кам көрүп, колдоо көрсөттү. Анын жүрөгү кайгыга толуп, апасынын айыгып кетишин тиледи.

Апасынын каза болгон күнү келди. Айгүл өзүн жалгыз сизди, бирок апасынын сүйүүсү аны эч качан таштабастыгын билди. Анын көз жашы жерге тамчылап, жүрөгү сыздады.

Жылдар өттү, Айгүл чоңоюп калды. Апасынын эстелигин карап, анын айткан сөздөрүн эстеди. Ал апасынын сабактарын унутпай, жашоодо өз ордун тапты.

Айгүл бактылуу үй-бүлө куруп,
балдарына апасынын сүйүүсүн тартуулады.
Ал ар дайым апасын эстеп, аны жүрөгүндө
сактады. Айгүл үмүткө, сүйүүгө жана үй-
бүлөгө болгон ишенимин бекем сактады.